

NORGES HØYESTERETT

Den 30. april 2009 avsa Høyesterett dom i

HR-2009-00930-A, (sak nr. 2008/1212), sivil sak, anke over dom,

Staten v/Utlendingsnemnda

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Eyvin Sivertsen – til prøve)

mot

A

(advokat Jan M. Birkeland – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Stabel**: Saken gjelder vedtak om utvisning etter utlendingsloven § 29 første ledd bokstav c. Spørsmålet er om utvisningen er uforholdsmessig etter lovens § 29 annet ledd.
- (2) A er chilensk borger og er født 17. mai 1978. Han kom fra Chile til Norge 20. februar 1988, og fikk sammen med sin mor og søster oppholdstillatelse på humanitært grunnlag. Faren var da allerede bosatt i Norge. A ble innvilget bosettingstillatelse 15. september 1994.
- (3) Ved Oslo forhørsretts dom 19. mai 1995 ble han dømt til betinget fengsel i 45 dager blant annet for overtredelse av straffeloven § 162. Ved Oslo byretts dom 23. januar 1998 ble han dømt til fengsel i to år og seks måneder for narkotikaforbrytelse, alvorlig legemsbeskadigelse med særlig farlig redskap, flere grove tyverier, heleri mm. Den 28. mars 2000 traff Utlendingsdirektoratet vedtak om utvisning og fem års innreiseforbud. Vedtaket ble etter klage stadfestet av Justisdepartementet 21. desember 2000. Hans anmodning om omgjøring av vedtaket ble avslått av Utlendingsnemnda 14. mai 2001. A ble uttransportert til Chile i juni 2001. Han returnerte imidlertid til Norge etter fire uker, og har siden oppholdt seg her.
- (4) Ved Borgarting lagmannsretts dom 19. desember 2002 ble A dømt til fengsel i to år og fem måneder for grovt ran av en urmakerforretning. Straffen var en fellesstraff med forhold som var endelig avgjort ved Oslo tingretts dom 2. september 2002. Under soningen av dommen søkte han om asyl. I Utlendingsnemndas avslag 3. juli 2003 ble han gjort oppmerksom på at han pliktet å forlate landet frivillig.

- (5) Han ble løslatt fra soning 3. oktober 2003 med en resttid på 194 dager. Den 4. oktober 2003 fikk han en sønn sammen med sin norske kjæreste. Ved brev fra Utlendingsdirektoratet 6. oktober 2003 ble han forhåndsvarslet om mulig utvisning som følge av domfellelsen fra 2002. Utvisningsvedtaket fra 2000 ble ikke nevnt.
- (6) Den 30. desember 2003 giftet A seg med kjæresten, som han nå bodde sammen med. I slutten av mai 2005 ble A pågrepet og satt noen dager på X. Den 2. juni 2005 søkte han om opphold på grunnlag av familiegjenforening med ektefelle og barn.
- (7) Utlendingsdirektoratet fattet 21. september 2005 vedtak om utvisning. Søknaden om familiegjenforening ble henlagt 27. oktober 2005, senere tatt opp igjen, og deretter avslått 8. januar 2007. Etter klage fattet Utlendingsnemnda 14. juni 2007 vedtak om utvisning med fem års innreiseforbud. Den 19. juni 2007 fikk paret sitt annet barn, en datter.
- (8) A tok 4. juli 2007 ut stevning mot staten v/Utlendingsnemnda med påstand om at utvisningsvedtaket var ugyldig. Det anførte grunnlaget var at det var uforholdsmessig. At vilkårene for utvisning ellers var til stede, ble ikke bestridt. Ved Oslo tingretts dom 4. desember 2007 ble staten frifunnet. Dommen hadde slik domsslutning:
- ”1. Staten ved Utlendingsnemnda frifinnes.
2. A dømmes til å erstatte staten v/Utlendingsnemndas omkostninger i saken med kr. 26.000,- – kronertjuesekstusen – innen 14 – fjorten – dager fra dommens forkynnelse, med tillegg av renter etter lov om forsinkelsesrente § 3 fra dommens oppfyllelsesfrist til betaling skjer.”
- (9) A anket til Borgarting lagmannsrett, som 17. juni 2008 avsa dom for at Utlendingsnemndas vedtak var ugyldig. Dommen har slik domsslutning:
- ”1. Utlendingsnemndas vedtak 14. juni 2007 er ugyldig.
2. I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Staten ved Utlendingsnemnda innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av dommen til A 76 890 – søttisekstusenåttehundreogfemti – kroner.
3. I saksomkostninger for tingretten betaler Staten ved Utlendingsnemnda innen 2 – to – uker til A 73 050 – søttisekstusenogfemti – kroner.”
- (10) Staten v/Utlendingsnemnda har anket til Høyesterett. Saken har vært behandlet i sammenheng med sak 2008/1257 Staten v/Utlendingsnemnda mot Mirtha Ledy De Leon Nunez. Det er fremlagt en del nytt materiale, blant annet oppdatert praksisnotat fra Utlendingsnemnda og svar på spørsmålsskrift fra Utlendingsdirektoratet og Utlendingsnemnda. Staten har under saksforberedelsen for Høyesterett akseptert at også det tidligere utvisningsvedtaket vil bli omgjort dersom lagmannsrettens dom blir stående. Saken står ellers stort sett i samme stilling som for lagmannsretten.
- (11) Staten v/Utlendingsnemnda har i korte trekk gjort gjeldende:
- (12) A har gjort seg skyldig i gjentatt og grov voldskriminalitet. Det er fra lovgivers side forutsatt en streng utvisningspraksis i slike tilfeller. Dette er opprettholdt i den nye utlendingsloven. Uavhengig av grovheten av de enkelte forbrytelser ligger narkotika- og voldskriminalitet i kjerneområdet av det bestemmelsen i utlendingsloven § 29 tar sikte på.

- (13) A ble dømt for et alvorlig og hensynsløst grovt ran av en urmakerforretning i 2002. Allmennpreventive hensyn gjør seg gjeldende i særlig grad. I tillegg kommer dommen fra 1998, der han ble dømt for en svært grov voldshandling på et utested, og for grov narkotikakriminalitet. Det må også tas i betraktning at A på forhånd hadde en narkotikadom fra 1995 og en bilbruktstyveridom fra 2001, samt en rekke forelegg. Bruddene på utlendingsloven er også alvorlige og viser liten respekt for norsk lov.
- (14) Ved så alvorlig kriminalitet skal det svært mye til for at utvisning skal utgjøre et uforholdsmessig tiltak. Etter rettspraksis kreves det ekstraordinært store belastninger for utlendingen selv eller dem som ellers rammes.
- (15) A' tilknytning til Norge har bare vekt for tiden frem til bruddet på innreiseforbudet etter uttransporteringen sommeren 2001. Hans opphold i Norge senere har vært ulovlig. Ulovlig opphold gir etter praksis ikke grunnlag for å kjenne et utvisningsvedtak ugyldig som uforholdsmessig. Familielivet med ektefelle og barn er etablert etter dette tidspunkt, og verken han eller ektefellen kan knytte legitime forventninger til å fortsette samlivet på et slikt grunnlag.
- (16) Det er intet ved saksbehandlingen som kunne gi grunnlag for en forventning om å få bli i landet. Det var begrunnet å opprette ny utvisningssak etter ransdommen fra 2002, blant annet for å vurdere en lengre varighet av innreiseforbudet enn de fem år som allerede var ilagt. Hensynet til barna har i denne sammenheng bare begrenset betydning.
- (17) A var ni år og ni måneder da han kom til Norge første gang. Lav alder ved innreise er et sentralt moment ved forholdsmessighetsvurderingen, men gir ikke noe absolutt vern mot utvisning. Lovgiver vurderte dette uttrykkelig i forbindelse med den nye utlendingsloven, og valgte å opprettholde gjeldende rettstilstand. Høyesterettspraksis, som riktignok gjelder barn som har vært noe eldre ved innreise, er svært streng, jf. Rt. 2005 side 238. Det må legges vekt på at A allerede etter forhørsrettsdommen i 1995 fikk en advarsel om at utvisning kunne bli følgen av en eventuell fortsatt kriminell virksomhet.
- (18) Staten v/Utlendingsnemnda har nedlagt slik påstand:
- ”Tingrettens dom, domsslutningen punkt 1, stadfestes.”**
- (19) A har i korte trekk gjort gjeldende:
- (20) Det bestrides ikke at A har begått alvorlige forbrytelser som må veie tungt ved forholdsmessighetsvurderingen etter utlendingsloven § 29 annet ledd. Men dette må avveies mot de andre hensyn i saken. Lagmannsretten har lagt avgjørende vekt på A' unge alder ved ankomst, hans langvarige tilknytning til Norge, og manglende tilknytning til Chile. Dette er kjernen i saken, og lagmannsrettens vurdering er riktig.
- (21) A er etablert i Norge med ektefelle og to barn som begge er sterkt knyttet til ham, og som han tar likeverdig del i omsorgen for og oppdragelsen av. Selv om forholdet er etablert etter det første utvisningsvedtaket, kan det ikke ses bort fra denne tilknytningen. Ektefellene hadde dessuten, både ved måten forhåndsvarselet om nytt vedtak var utformet på, og den lange saksbehandlingstiden, berettiget grunn til å tro at utvisningen kunne bli omgjort på grunn av den nye familiesituasjonen. Hensynet til barna må uansett veie tungt.

- (22) A kom til Norge som niåring, han har hatt en stor del av sin barndom her og føler seg utelukkende norsk. Han har hele sin familie i Norge, og ingen tilknytning til Chile. Lovgiver har i forarbeidene til ny utlendingslov understreket at hovedregelen er at personer med slik bakgrunn ikke skal utvises, selv om de har begått alvorlig kriminalitet. Utvisning skal bare skje hvis det motsatte vil stride mot den alminnelige rettsfølelse og svekke tilliten til innvandringspolitikken.
- (23) I Rt. 2005 side 238 understreket både flertall og mindretall statens ansvar for selv å ta seg av denne gruppen kriminelle. Utlendingen var i den saken tolv år ved ankomst til Norge. Tidligere høyesterettsavgjørelser der utvisning har blitt resultatet, har også gjeldt personer over tolv år. Det finnes så å si ikke eksempler i forvaltningspraksis for at noen med så lav alder ved innreise som ni år, har blitt utvist.
- (24) A har nedlagt slik påstand:
- ”Anken forkastes.”**
- (25) *Jeg er kommet til at anken ikke fører frem.*
- (26) A ble ved Borgarting lagmannsretts dom 19. desember 2002 dømt til fengsel i to år og fem måneder for overtredelse av straffeloven § 268 annet ledd, jf. § 267. Det er på det rene og ubestridt at grunnvilkåret for utvisning i utlendingsloven § 29 første ledd bokstav c er oppfylt. Spørsmålet i saken er om forholdsmessighetsvurderingen i bestemmelsens annet ledd fører til at Utlendingsnemndas vedtak kjennes ugyldig. Domstolene har full kompetanse til å prøve denne vurderingen, jf. Rt. 2005 side 238.
- (27) Utlendingsnemnda la i sitt vedtak vekt på lovens forarbeider, som gir anvisning på en streng utvisningspraksis ved alvorlig kriminalitet. Nemnda viste til den alvorlige straffedommen, tidligere kriminelle forhold og til den ulovlige innreisen med etterfølgende ulovlig opphold i Norge. Sterke allmennpreventive hensyn tilsa derfor utvisning. Tilknytning til Norge gjennom ektefelle og barn fikk da mindre betydning. Nemnda viste til at A' lave alder ved ankomst til Norge var vurdert i forbindelse med det første utvisningsvedtaket fra 2000, og ble ikke ansett som et avgjørende hensyn.
- (28) Utlendingsloven § 29 annet ledd lyder slik:
- ”Utvisning etter første ledd bokstav a, b, c, e og f besluttet ikke dersom det i betraktning av forholdets alvor og utlendingens tilknytning til riket vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen selv eller de nærmeste familiemedlemmene.”**
- (29) Jeg bemerker innledningsvis at det utvidete vernet mot utvisning i utlendingsloven § 29 tredje ledd og § 30 annet ledd ikke får anvendelse for A. Det endelige utvisningsvedtaket fra desember 2000 medførte tap av arbeidstillatelse, oppholdstillatelse og bosettingstillatelse, jf. utlendingsforskriften § 122.
- (30) Ved alvorlig kriminalitet er det i høyesterettspraksis lagt til grunn at det skal svært mye til for at det kan bli snakk om å anse en utvisning som et uforholdsmessig tiltak, jf. eksempelvis Rt. 2007 side 667 avsnitt 34.
- (31) Jeg starter med å se nærmere på det straffbare forholdet som er grunnlag for utvisningsvedtaket. Det dominerende grunnlaget var et grovt ran av en urmakerforretning i Oslo forøvet i november 2001. A og en medtiltalt, av lagmannsretten betegnet som

- likeverdige gjerningsmenn, stjal klokke til en samlet verdi av 771 800 kroner ved at de truet med en imitasjon av et skytevåpen – en Luger pistol. Ekspeditøren var en ung kvinne som på det aktuelle tidspunkt var alene i forretningen. Hun hadde ingen forutsetninger for å se at våpenet ikke var ekte, og hun fikk senere betydelige problemer som følge av ranet. Straffen ble fengsel i to år og fem måneder. A måtte også betale oppreisning med 50 000 kroner til ekspeditøren.
- (32) Om ranet uttalte lagmannsretten i utvisningssaken at forbrytelser av denne karakter er særlig samfunnsskadelige fordi de reduserer den alminnelige borgers trygghet i hverdagen, på steder som ikke forbindes med fare, og belastningene for offeret er store. Lagmannsretten la også atskillig vekt på dommen fra 1998, der A ble dømt til fengsel i to år og seks måneder for meget alvorlige volds- og narkotikaforbrytelser. Det dominerende forhold var grov legemsbeskadigelse med særlig farlig redskap – ved at han under en krangel på et utested påførte en annen ung mann en fire centimeter lang flerle i kinnene med store og varige skader til følge. Domfellelsen omfattet også oppbevaring av 374,8 gram amfetamin.
- (33) Jeg kan uten videre slutte meg til lagmannsrettens utgangspunkt, nemlig at det under disse omstendigheter skal svært mye til for at utvisning av A vil være et uforholdsmessig inngrep.
- (34) Bruddene på utlendingsloven vil – slik denne saken ligger an – få en mindre fremtredende plass ved vurderingen. Lagmannsretten har lagt vekt på bruddet på innreiseforbudet sommeren 2001, mens A' etterfølgende ulovlige opphold i Norge bare i liten grad er vektlagt. Det har vært uenighet mellom partene for Høyesterett om deler av dette oppholdet, utover tiden i fengsel, likevel kan betraktes som lovlig på bakgrunn av de ulike søknadene om oppholdsgrunnlag som verserte. Jeg finner ikke grunn til å gå nærmere inn på dette spørsmålet, som uansett ikke vil få noen avgjørende betydning i saken. Om betydningen av alvorlige brudd på utlendingsloven viser jeg ellers til førstvoterendes votum i sak 2008/1257.
- (35) A har gjort gjeldende at saksbehandlingen har vært uryddig ved at Utlendingsdirektoratet valgte å innlede ny utvisningssak, og at saksbehandlingstiden av denne grunn er blitt urimelig lang. Jeg kan for min del vanskelig se at det var forhold ved saksbehandlingen som kunne gi A eller ektefellen grunnlag for en legitim forventning om at han likevel skulle få bli i Norge. Jeg legger til grunn at begge ektefellene hadde kunnskap om det opprinnelige utvisningsvedtaket da forholdet ble innledet. Deres felles familieliv ble i det vesentlige etablert etter at det var gitt varsel om det nye utvisningsvedtaket.
- (36) Slik saken ligger an, er det A' egen tilknytning til Norge som i tilfelle må bli avgjørende. Det sentrale forholdet er her at han kom til Norge allerede som niåring. Da det første utvisningsvedtaket ble endelig, hadde han hatt lovlig opphold i landet i tolv år. Han har hatt en betydelig del av sin barndom og hele sin ungdomstid her. Det er i forvaltningspraksis lagt til grunn en betydelig tilbakeholdenhet med utvisning i slike situasjoner, selv ved alvorlig kriminalitet.
- (37) Selv om lav alder ved innreise ikke gir et absolutt vern, er det et forhold som må tillegges betydelig vekt. I Rt. 2005 side 238 foretok førstvoterende, som på dette punkt fikk tilslutning også av flertallet, en mer prinsipiell drøftelse av dette spørsmålet enn hva som hadde vært gjort i tidligere avgjørelser der dette har vært tema. Hun innledet i avsnitt 31 med å gjengi følgende fra Ot.prp. nr. 51 (2003–2004) side 24:

”Jo mer alvorlig kriminalitet det er tale om, desto mer skal det til av belastning for den utviste selv eller dennes familie før det blir karakterisert som et uforholdsmessig tiltak. ... I saker der utlendingen har bodd lenge i Norge og i tillegg kom til landet som barn, kreves det svært mye av det straffbare forholdet før utlendingsmyndighetene reagerer med utvisning. En av grunnene til dette er blant annet at det norske samfunn må ta et større ansvar for den kriminelle løpebane når utlendingen har hatt sin barndom i Norge.”

(38) Deretter fortsatte førstvoterendes votum:

”(32) Lagmannsretten synes i vår sak å ha lagt større vekt på denne uttalelsen enn det er grunnlag for. Lest i sammenheng oppfatter jeg uttalelsen i forarbeidene som en beskrivelse av hvilke momenter som blir vektlagt i praksis, og ikke som et uttrykk for noe ønske om å endre utgangspunktet om at det ved meget alvorlig kriminalitet skal svært mye til for at utvisning er uforholdsmessig. Men samtidig underbygger uttalelsen at alder ved ankomst er et sentralt moment ved forholdsmessighetsvurderingen.

(33) Noen absolutt aldersgrense kan heller ikke utledes av høyesterettspraksis, forvaltningspraksis eller praksis av Den europeiske menneskerettsdomstol. Som eksempler nevner jeg sakene i Rt. 1996 side 561 og Rt. 1996 side 568, som begge gjaldt utlendinger som kom til Norge 12 år gamle. Høyesterett fant i begge saker utvisningsvedtaket gyldig, og utlendingenes klager til EMD ble avvist som ”inadmissible”.

(34) Ung alder ved ankomst til Norge er etter dette ikke noe absolutt hinder for utvisning, men er et sentralt moment ved den sammensatte vurderingen av om utvisning er et uforholdsmessig tiltak.”

(39) I den saken var utlendingen 12 år og 10 måneder ved ankomst til Norge. Et flertall på tre dommere kom til at de mange og alvorlige voldshandlingene han hadde begått, gjengkriminalitet der han blant annet medvirket til at en person døde og flere kom til skade, overskygget tilknytningshensynet og betydningen av ung alder.

(40) Etter dommen i Rt. 2005 side 238 er spørsmålet inngående drøftet i forbindelse med den nye utlendingsloven 15. mai 2008 nr. 35. En bestemmelse som i det vesentlige tilsvarende § 29 annet ledd og § 30 tredje ledd er her tatt inn som § 70. Det fremgår av Ot.prp. nr. 75 (2006–2007) på side 292 at det vurderingen av ”utlendingens tilknytning til riket” blant annet skal legges vekt på

”- utlendingens tilknytning til Norge vurdert i forhold til tilknytningen til hjemlandet, der momenter som botid og slektninger i hhv. Norge og hjemlandet, alder ved ankomst til Norge, grunnlaget for oppholdet i Norge, reiser til hjemlandet og lengden av eventuelle opphold der, språkferdigheter mv. er relevant, ...”

(41) Det fremgår at dette – og resten av kriteriene som er oppregnet – er ment å være i samsvar med hva som er gjengitt i oppsummeringen av gjeldende rett på side 281 i proposisjonen. Selv om det formelt dreier seg om etterarbeider, har proposisjonen derfor betydning for forståelsen av gjeldende lov.

(42) Det har i denne sammenheng særlig interesse at proposisjonen i punkt 15.6.4 tar opp spørsmål om et mulig absolutt vern mot utvisning av utlendinger som kom til Norge i ung alder. Departementet innleder på side 293 med at det har merket seg at flere av høringsinstansene ønsker et absolutt utvisningsvern, ikke bare for utlendinger som er født

her, men også for utlendinger som er kommet til Norge i ung alder. Forslaget avvises, med følgende begrunnelse:

”Det er i dag et vilkår for utvisning at dette ikke er et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen selv eller de nærmeste familiemedlemmene. Som følge av dette vilkåret forekommer det svært sjelden at personer som kom til Norge før 12-årsalderen, blir utvist. Det finnes imidlertid eksempler på at det har blitt fattet vedtak om utvisning også av utlendinger som kom til landet før fylte 10 år.

Selv om utlendingen ikke kom til Norge i ung alder, vurderes lang botid som et tungtveiende moment i forholdsmessighetsvurderingen.

Departementet er enig med de høringsinstansene som har påpekt at det norske samfunn må ta ansvar for personer som begår kriminelle handlinger etter at de har hatt sin oppvekst her. Dersom utlendingen har vokst opp i Norge og har hatt flere års uavbrutt opphold i riket, skal det derfor som den klare hovedregel anses som uforholdsmessig å utvise, i tråd med dagens rettspraksis. På den annen side mener departementet at det ikke bør gjelde noe absolutt vern som gjør det umulig å utvise i helt spesielle situasjoner. Dersom utlendingen har begått svært alvorlige straffbare forhold, eller dersom forholdene gjelder utvisning på grunn av hensynet til grunnleggende nasjonale interesser, skal det således likevel være mulig å utvise.

I saker hvor utlendingen har bevart en sterk tilknytning til hjemlandet gjennom eksempelvis langvarige opphold, familie, skolegang, språk, kultur mv., svekker dette betydningen av at utlendingen opprinnelig kom til Norge som barn og senere har hatt oppholdstillatelse her. Dette bør det kunne tas hensyn til når det vurderes om utvisning vil være et uforholdsmessig tiltak. Praksis viser at det forekommer saker hvor vedtak om utvisning ikke har blitt ansett som et uforholdsmessig tiltak selv om utlendingen kom til Norge i ung alder. Dersom man i et tilfelle hvor utlendingen har beholdt en sterk tilknytning til hjemlandet skulle være forhindret fra å vurdere utvisning, ville det stride mot den alminnelige rettsfølelse og svekke tilliten til innvandringspolitikken.”

- (43) Departementets oppsummering av gjeldende praksis er altså at uforholdsmessighetsvilkåret fører til at personer som kom til Norge før tolvårsalderen sjelden blir utvist, selv om det finnes vedtak mot utlendinger som kom til landet før fylte ti år.
- (44) Av større interesse er departementets konstatering av at den klare hovedregel er at det er uforholdsmessig å utvise personer som er oppvokst i Norge og har hatt flere års ubrutt opphold her. Unntak vil, under henvisning til den alminnelige rettsfølelse og tilliten til innvandringspolitikken, kunne gjelde der utlendingen har bevart en sterk tilknytning til sitt opprinnelige hjemland. Synspunktet fikk tilslutning fra kommunal- og forvaltningskomiteens flertall, jf. Innst. O. nr. 42 (2007–2008).
- (45) A ligger aldersmessig helt i ytterkant av den gruppen utvisning på grunn av kriminalitet etter dette er ment ramme. Han var ni år ved ankomst i 1988. Han har hatt sammenhengende lovlig opphold fra den gang til den første utvisningen i 2000, i til sammen tolv år. Etter dette har oppholdet i det vesentlige ikke vært lovlig, og vil dermed ha mindre vekt i denne henseende.
- (46) Det avgjørende blir etter mitt syn da hvilken tilknytning A har til sitt hjemland Chile. Før uttransporteringen sommeren 2001 hadde han ikke oppholdt seg der siden han kom til Norge i 1988. Hans tilknytning til Chile er særdeles begrenset. Hans foreldre og søster bor i Norge og er norske statsborgere, og han har ikke annen nær familie i Chile. Han kan språket, men har ingen tilknytning til kulturen eller væremåten, og har intet nettverk der.

- (47) Jeg har funnet avgjørelsen vanskelig. På tross av de alvorlige straffbare handlingene A er dømt for, er jeg imidlertid blitt stående ved at hans lave alder ved ankomst til Norge og hans manglende tilknytning til Chile, innebærer at utvisningsvedtaket er uforholdsmessig overfor ham.
- (48) Vedtaket er dermed ugyldig, og anken må forkastes.
- (49) Jeg stemmer for denne

D O M :

Anken forkastes.

Kst. dommer Falkanger:	Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
Dommer Indreberg:	Likeså.
Dommer Tjomsland:	Likeså.
Dommer Lund:	Likeså.

Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

Anken forkastes.

Riktig utskrift bekreftes: